

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 15

Equip Sub18. 3r Cnat d'Espanya cros per clubs (Soria)

- Josep Orriols. President Centenari de la J.A.S.
- XXI Campionat d'Europa Màster (Venecia).
- Obie Igbokwe, un recordman mundial a Sabadell.
- Jack Holden, atleta llegendari en un àlbum de Tintín.
- Maleït quart / "No hay quinto malo".
- XXXI Campionat d'Espanya Master P.C. (Antequera).
- Els TOP 8 de la J.A.S. a nivell nacional.
- Pel forat del pany.

Any 2020

SABADELL
és atletisme

En 1921 te lloc els inicis de l'entitat i es crea una comissió organitzadora dels actes commemoratius.

JOSEP ORRIOLS, PRESIDENT DEL CENTENARI DE LA JAS 1921-2021

Exatleta internacional de la JAS i encara posseïdor dels rècords de Sabadell de marxa en ruta

El sabadellenc Josep Orriols Vergés (nascut en 1950) és el millor marxador que hi ha hagut en la història de la JAS. El seu palmarès atlètic serà difícil que sigui superat per un altre marxador del club, tot i que posteriorment, un altre marxador sabadellenc, Antoni González, format a la JAS i atleta del club fins a la categoria junior (actualment, també atleta de la JAS en categoria màster), ha estat l'únic marxador local en assolir una mínima olímpica (Seul'88), però la seva millor etapa atlètica fou defensant clubs forans, sent el seu millor èxit el 18è lloc a la Copa del Món (1987) i no fou olímpic al ser l'atleta descartat per criteris tècnics a l'haver 4 atletes amb marca mínima de participació als Jocs.

1974 Terrassa-La Mata . Foto P.Ferran

Encara avui en dia, les marques d'en Josep Orriols en les proves oficials de ruta dels 20 kms (1h33'50") i 50 kms (4h31'40"), constitueixen els actuals rècords de Sabadell absoluts gairebé 45 anys més tard al ser fetes en 1976 i 1978, respectivament. La seva marca dels 10.000 metres en pista (45'41"5) feta en 1977, va romandre com a rècord de Sabadell absolut durant 32 anys. Com atleta de la JAS, també ha estat un total de 9 vegades internacional: 2 cops en categoria junior i 7 cops absolut, destacant les seves dues actuacions en la Copa del Món de Marxa (1975 i 1977).

En 1969 es proclama campió d'Espanya junior a la cursa dels 20 kilòmetres marxa en ruta, edició feta a Terrassa. En 1970, en el primer any com a sènior, ja aconsegueix ser sots campió d'Espanya absolut en els 20.000 metres marxa en pista i tercer en els 50 kms marxa en ruta. Malauradament, a l'any següent (1971) va veure frenada la seva progressió atlètica perquè s'incorporà al servei militar.

En 1973 (com atleta del C.N.MareNostrum), 1975 i 1977 és seleccionat per l'equip espanyol per participar a la tradicional Copa Lugano, oficiós Campionat del Món per països de marxa en ruta que es disputava cada dos anys (des de 1983 oficialitzat per la IAAF com a Copa del Món). Era l'època en què compartia selecció amb Jordi Llopart i Josep Marín, posteriorment, els primers marxadors espanyols de la història en assolir medalles a nivell internacional. En l'edició de 1977, també fou seleccionat Antonio Albalá, un altre gran marxador de la JAS. Per cert, tant Albalá com González, van ser entrenats per el mateix Orriols, doncs a part de ser atleta, també fou l'entrenador de tot el col·lectiu de marxadors de la JAS.

1969 Campionat Catalunya absolut (estadi La Devesa / Girona)

En Orriols també fou un atleta que va disputar amb assiduitat les clàssiques curses de marxa italianes, com per exemple, el Giro de Tivoli i la Roma-Albano-Castelgandolfo. Va ser en l'edició de 1970, en la que el Papa Pau VI va rebre a tots els participants en la seva residència estiuenca (Castelgandolfo) i li va dir a Orriols que l'esperava l'any proper. Fins ara, ha estat l'únic atleta de la JAS en ser rebut en audiència per un Papa.

En el nostre país, la cursa clàssica de marxa per excel·lència era la Terrassa-La Mata, cursa en què va fer pòdium amb certa assiduitat (vegeu reportatge en Butlletí anterior), tot i la presència d'un ramillet de figures europees, com el campió olímpic italià Abdon Pamich.

1969 Campionat Catalunya absolut (estadi La Devesa / Girona)

En 1978 la seva vida professional va fer un gir: de passar a treballar en una coneguda farmàcia sabadellenca (Argelaguet) a entrar com a massatgista del Centre d'Esports Sabadell i establir-se professionalment pel seu cantó. Així i tot, encara va continuar defensant els colors del club en les ocasions que se'l necessitava per la lliga catalana, amb la particularitat que a vegades li tocava competir el diumenge al matí després de viatjar amb l'autocar del Sabadell tota la nit després d'un partit, aconseguint el puntet que tan bé anava i es necessitava al final.

1969 Terrassa-La Mata

1970 Campionat Espanya absolut (estadi Vallehermoso)

Va ser en aquesta etapa al Centre d'Esports Sabadell, on va començar a ser conegut com a "Honved" Orriols. Fou en el primer dia de feina, just quan es va presentar amb un xandall de l'equip hongarès del Honved de Budapest que en Orriols havia canviat amb un atleta de la selecció d'Hongria en motiu d'un encontre internacional. No cal dir, que fou fàcil el bateig del nom posat a Orriols. Sobrenom que encara té i tal com se'l coneix.

1975 Copa Lugano (Steti, Txecoslovaquia)

Va estar un total de 37 anys com a massatgista del Centre d'Esports (fins 2015), actuant com a tal en totes les categories que ha militat l'equip en aquesta etapa seva al club (1978-2015), tant a 3^a, com 2ª com 1ª divisió. No cal dir que els respectius ascensos de categoria són els moments en què en Orriols en guarda més bon record. Per exemple, en 1986 a la Nova Creu Alta al guanyar al Atlético Madrileño i que va suposar l'ascens a primera, així com la victòria al camp del Eibar en l'any 2011 i que va suposar l'ascens a segona.

També ha estat massatgista de la selecció catalana en el tradicional partit nadalenc durant 24 anys (1995-2015). Per les seves mans, han passat futbolistes de gran talla, com: Maradona, Xavi, Guardiola, Piqué, Bojan, Tamudo, Celayeta, Manolo, Perico Alonso...

Actualment, i 50 anys després, encara posseeix el rècord d'Espanya junior de la inusual prova dels 50.000 metres marxa en pista (5h04'27"), marca feta el 21 de desembre de 1969 a l'Estadi de Serrahima, llavors encara dotat d'una pista de material de cendra vermellosa.

Davant de la propera celebració dels Actes commemoratius al Centenari de la JAS a celebrar en l'any 2021, i arran d'una reunió entre tots els presidents que ha tingut el club, Josep Orriols ha estat escollit per ser el President de la Comissió Organitzadora: Centenari JAS 1921-2021.

1976 Lliga Catalana (Sabadell)

En la mateixa reunió s'aprova el logotip commemoratiu fet per reconegut artista local en Jordi Roca i es posa en marxa la recerca de membres per formar part de la Comissió, així com posar en pràctica totes les idees engrescadores perquè el Centenari sigui el més lluit possible. Cent anys no es fan cada dia. Joventut Atlètica Sabadell: Felicitats. Per molts anys ¡¡¡

Ricard Rof

Presentació de Josep Orriols com a president del Centenari de la JAS
(41a Trobada d'ex atletes de la JAS)

XXI CAMPIONAT EUROPA MÀSTER (Caorle/Jesolo/Eraclea)

Teresa Vegas i Sara Beltrán subcampiones d'Europa

La bella Venècia, ciutat famosa arreu del món pels seus canals i góndoles, va acollir la 21a edició del Campionat d'Europa màster. En realitat, la competició es va desenvolupar íntegrament en el trident de ciutats situades al nord de Venècia: Jesolo, Caorle i Eraclea, mentre que el nom de Venècia només fou utilitzat com a reclam i com imatge publicitària en la gravació de medalles i pòsters com-memoratius al Campionat.

Aquesta candidatura és la mateixa que es va presentar a l'Assemblea de la World Master Assotiation feta a Lyon (2015) on fou àmpliament derrotada per Màlaga (per 98 vots a 25) per ser seu del mundial del 2018 a l'oferir unes millors prestacions. I fou un encert: tant per lo viscut a Màlaga com lo viscut a Venècia, la candidatura de la ciutat malaguenya fou una digníssima seu d'un mundial. Arran de la derrota, els italians van optar per presentar-se a l'organització del següent Campionat d'Europa, i és el que s'ha disputat aquest any 2019 (del 5 al 16 de setembre).

En línies generals, l'organització del XXI Campionat d'Europa Màster no ha estat a l'alçada per dur a terme un europeu veterà. Tot i que en algunes jornades el temps meteorològic fou un inconvenient per les tempestes i no va ajudar al bon desenvolupament de la competició, no és excusa per infringir el reglament atlètic. En algunes proves de combinades, es va passar per alt el reglament i es van donar per bons uns resultats quan no haurien de ser vàlids per no haver aplicat la normativa vigent. Els resultats oficials del decatló M55 i M60 i l'heptatló W50, haurien de ser anul·lats (vegeu capítol a part).

Habitualment, al recollir el dorsal al TIC (Technical Information Center) es dona a cada participant una bossa de record omplerta a dins amb els manuals tècnics de la competició, planell de la ciutat, catàlegs turístics, el dorsal i imperdibles. Aquest cop, els imperdibles no hi eren. Les instruccions foren que n'hi hauria a les respectives Cambres de Requeriment i que cadascú se'ls agafés. Bé, cal interpretar aquesta mesura com d'estalviar-se feina, perquè contar 8 imperdibles (4 per cada dorsal) i posar-los a cada

bossa dels quasi 5.000 participants, és una feinada. Per cert, si que cal fer esmena que la bossa de regal (marca "Karhu") era de disseny i fou molt apreciada pels participants.

El Campionat ja va començar amb mal peu al fer-se públic pocs dies abans que el transport entre les seus no seria gratuït però si que ho era per dins de cada seu. És a dir, l'acreditació només cobria pujar al bus local de cada una de les 3 seus, però no per anar d'una seu a l'altre tot i estar connectades amb bus per la xarxa de transport comarcal. Incomprendiblement, l'acreditació no permetia agafar aquests altres autobusos. Això suposava un gran inconvenient per la distància entre les 3 seus, i al fer-se públic, molts atletes ja van optar per llogar un cotxe i fer la reserva abans del desplaçament a Venècia. Fou un gerro d'aigua freda, perquè a la difusió prèvia del Campionat sempre s'havia anunciat que el desplaçament era gratuït i finalment es va oferir un servei de bus entre seus però de pagament. També cal reconèixer que era un servei especial que cobria d'Estadi a Estadi, i per tant més ràpid que el bus públic, però pagant l'atleta. Vull recordar que pel mundial de Málaga, el transport fou totalment gratuït pels atletes, tant el metro com el bus per anar a l'Estadi de Torremolinos.

Un greu error va ser no aplicar el mateix criteri a l'hora de deixar córrer als atletes participants, perquè prèviament, havien de confirmar personalment al TIC abans de les 7 de la tarda del dia anterior a la seva prova, o en el cas de no poder-ho fer abans d'aquesta hora, contactar amb el respectiu delegat nacional, únic autoritzat en aquests casos per fer aquest tràmit burocràtic. Va haver-hi atletes, alguns els conec personalment, que no varen poder córrer per arribar al TIC a les 8 del vespre per problemes de retard en els seus vols.

En canvi, com a mínim hi ha un cas que vaig viure "in situ" amb una atleta irlandesa W60 que es va presentar a la línia de sortida dels 5.000 i que tot i no estar a la llista de confirmats (8), però sí a la llista inicial d'inscrits (13), va sol·licitar córrer sota protesta i va obtenir el permís dels jutges de la prova. El problema fou que aquesta atleta fou segona, fet que va provocar un retard de dues hores per la cerimònia de lliurament de medalles fins a aclarir els fets. Evidentment, desqualificada. En conseqüència, Teresa Vegas passava a ser de 3a a subcampiona i l'alemanya de 4a a tercera. Lamentablement, l'atleta germànica, aliè a tot aquest enrenou, no va ser present al pòdium. Potser, no fou conscient d'aquest embolic i va marxar de l'Estadi sense saber que li corresponia un bronze. Per cert, a Eraclea (lloc on es van disputar els 5.000, 10.000 i 5.000 marxa) no hi havia pòdium, fet que deslluïa el lliurament de premis per la manca d'aquest element simbòlic.

El fet de disputar el Campionat en 3 seus tan llunyanes entre si (de Jesolo a Caorle, 45 minuts en cotxe), no fou un encert, i va fer que fos més difícil el seguiment del Campionat, amb companys corrent a una seu i uns altres en l'altre. Impossible estar als 2 escenaris. Aquest experiment no va funcionar i és de desitjar que en un futur no aparegui una candidatura amb les seus tan distants. No va agradar a ningú i difícilment obtindrà vots la corresponent candidatura.

Un exemple. La final dels relleus 4x100 es van retardar 45 minuts sobre l'horari previst perquè s'havia espantat la photo-finish. Es va haver d'anar a Eraclea a buscar la

que havia allà i portar-la a Jesolo. Els atletes ja havien escalfat quan s'anuncià el nou horari amb el corresponent mal humor entre els atletes. Un altre greu error: no donar instruccions als responsables de la megafonia per ser anunciat amb prou temps. Per cert, que el "speaker" de Jesolo durant els deu dies de competició fou l'expresident de la JAS, Josep Maria Antentas, suportant maratonianes jornades de 8 hores parlant pel micròfon alternant diferents idiomes. Molts atletes catalans que no sabien qui era el locutor, el van reconèixer gratament per la veu.

Un altre fet que no va agradar als atletes fou la distribució de les proves a cada Estadi, fou per sexes en lloc de per disciplines. És a dir, i per exemple, els 100 d'homes es van disputar a Jesolo i els 100 de dones a Caorle. Íntegrament, tant el masculí com el femení, separats i al mateix horari tots dos. Per entendre'ns, els que ens agrada veure les proves de velocitat, havíem de triar entre veure els homes o les dones. I no tan sols això, com a tots els col·lectius, es fa convivència entre tots els que compartim una disciplina atlètica i ens va saber greu que ens a separessin.

Els organitzadors van justificar la distribució de les proves eludint motius exigits per les 3 seus en acollir el Campionat. Cada una de les 3 seus havien de tenir un mateix protagonisme a l'haver invertit totes 3 a parts iguals en assumir el cost del Campionat. Fins aquí sembla prou lògic i coherent, però també sembla més raonable distribuir les seus per disciplines, per exemple: velocitat Estadi A, mig fons Estadi B i fons Estadi C.

Un parell d'errors imperdonables es varen viure en les proves de ruta. El circuit de marxa estava mal mesurat i la cursa en lloc de tenir els 10 km justos per ser reconegudes oficialment les seves marques, va resultar que li faltaven més de 600 metres, fet que invalida qualsevol rècord o marca personal assolit a la cursa. En la reunió tècnica de l'endemà, el màxim responsable de la mesura del circuit va assumir el "mea culpa" però el mal ja estava fet. A la mitja maratón, la sortida es va donar 7 minuts abans de l'hora prevista, fet que va agafar a molts atletes a la Cambra de Requeriments o als serveis.

Un altra incidència que puc explicar prou bé al viure-la personalment fou la cursa de tanques del decatlon M55. A l'hora prevista tots els atletes sortim de la Cambra de Requeriments cap a la pista sota l'estela del jutge. Un cop a fora, observem amb sorpresa que no hi ha les tanques posades. Li fem saber al jutge del "petit" detall i li demanen tornar a entrar a Cambra fins nou avís. No va voler i vàrem d'esperar a fora mentre es posaven les tanques. El problema és que plovia. Crec que hi va faltar un tracte de sensibilitat.

El servei de càtering fou molt correcte, molt variat i de qualitat. Hi havia un ampli "xiringuito" a cada seu. El de Jesolo, molt acollidor, just al costat de la zona de premiació. Això permetia presenciar un lliurament de premis estant ben asseguts mentre es feia una degustació. Fins aquí tot correcte... però lamentablement apareix una taca que desllueix a tal exquisit servei. A Eraclea, incomprendiblement, el "xiringuito" no va obrir a l'últim dia de competició i els operaris el van desmuntar el mateix dia mentre es feien proves. Per què no esperar un dia? L'endemà ja no hi havia competició a Eraclea ¡¡¡ Jo mateix, no vaig poder prendre cap cafè. Havia arribat a l'Estadi a les 9 del matí

i hem feia il·lusió, com molts dels que estàvem allà. Les Pistes estaven allunyades del poble i no hi havia cap més remei que "aguantar-se", però tampoc es podia menjar res quan hi havia gana. Aquell dia, el delegat espanyol que va estar allà tota la jornada... no va poder dinar. Lamentable.

Des de l'edició d'Aarhus (2017) es permet la participació d'atletes d'altres continents. Amb aquesta novetat, es guanya amb participació, qualitat i germanor a l'haver atletes de tot el món. En un principi, aquests atletes, evidentment fora de concurs, poden participar en qualsevol prova, però sense accedir el pas a la següent ronda per no perjudicar a cap atleta europeu. Però a Venècia es va fer una excepció, fet que va aixecar una polseguera al permetre córrer un americà (Val Barnwell) la final dels 100 M60. Aquest cas va generar un clima de crispació entre els atletes al considerar que la final l'haurien de córrer els 8 millors atletes del continent que s'havien guanyat el lloc per estar a la final (en aquest cas, un austríac es va quedar fora tot i haver assolit la "q" a la semifinal).

Un altre fet decebedor fou la poca gentilesa dels organitzadors en assumir un error informàtic a l'hora de fer el pagament de la inscripció ni solucionant el deute pendent amb els atletes afectats. El problema sorgeix quan un atleta ha de fer una segona inscripció, perquè el programa no està preparat per una inscripció posterior i no detecta que hi ha una inscripció prèvia, fet que torna a cobrar per segon cop els 50 euros corresponents als drets d'inscripció. A aquesta taxa, cal afegir els 35 euros per prova que es vol disputar. És millor fer la inscripció de cop, però a vegades, bé per motius de lesió o de feina o pel que sigui, decideix apuntar-se posteriorment a un altre prova. No hauria d'haver cap problema mentre es faci dins el període d'inscripcions, però a Venècia va succeir. Atletes que varen fer una segona inscripció personal, varen pagar per segon cop els drets (50e). Tot i haver-ho reclamat per mail, 30 dies després del Campionat, ni han rebut cap resposta ni se'ls hi ha tornat els diners. Lleig, molt lleig.

Entre els campions il·lustres a Venècia hi trobem a la portuguesa Rosa Maria Correia dos Santos Mota, més coneguda per Rosa Mota. Campiona olímpica de la marató a Seul'88 (i bronze a Los Angeles'84), a Venècia es va proclamar campiona del cros. També estava apuntada i les altres curses de fons, però no hi va prendre part (potser es va lesionar al cros, primera prova en competició). No competint però si donant medalles va estar una de les millors atletes italianes de tots els temps i autèntica figura mundial en la seva època: Sara Simeoni. Campiona olímpica a Moscú'80 (i sots campiona a Montreal'76 i Los Angeles'84) va ser recordista mundial en 1978 (2,01m).

El dimarts 10 de setembre, dia de descans, es va celebrar al Palladio de Jesolo la corresponent Assemblea de la European Master Assotiation. En representació de la delegació espanyola hi varen assistir: els delegats Manel Cortés i Francisco Rodríguez, juntament amb Lluïsa Casanovas, Jaume Ferret i Ricard Rof per completar les 5 places assignades a Espanya. En el transcurs de l'Acte, es va lliurar un premi honorífic per la seva trajectòria dins l'atletisme veterà europeu a Jean Gracia, president de la Federació francesa i sabadellenc de naixement. En la mateixa Assemblea, es va aprovar la candidatura de Tampere (Finlàndia) per acollir el proper europeu (del 3 al 10 de juliol 2021). Candidatura innovadora, perquè es preveu fer el Campionat en tan sols 8 dies de com-

petició (suprimint les semifinals per Final A i Final B). La competició es desenvoluparà en l'Estadi Ratina, el mateix que va acollir el mundial sub'20 (2018). Situat al mig de la ciutat i a menys de 10 km dels altres 2 estadis secundaris. Es preveu que serà una gran seu.

Un nyap a les proves combinades

En M55 plovia a l'hora de la prova de perxa. Alguns atletes volien saltar, altres que no. Finalment i després de certa confusió, el jutge decideix que qui vulgui participar ha de ser tots a 1.80m (alçada mínima requerida per un participant) i suspendre la prova a continuació. Encara més confusió, hi ha atletes que salten quasi 4 metres i per ells era ridícul saltar aquella alçada. Però la decisió no era dolenta del tot, perquè al fer-se la prova permet anar a la següent i així poder completar el decatlló de forma reglamentària. Alguns atletes no van acceptar aquest joc i no varen saltar, retirant-se de la competició. Curiosament, un cop feta la prova (a 1.80 m), llavors deixa de ploure. Alguns atletes volien seguir saltant, altres ja els està bé la decisió presa pel jutge i així anar cap a fer la javelina. Però els disconformes seguien protestant. Es fa la javelina i les protestes continuen...

Entre naps i cols, ja eren les onze de la nit i encara falta córrer el 1500. Alguns atletes, evidentment els que tenen una bona perxa, proposaven saltar l'endemà, doncs sortien perjudicats saltant "només" 1 metre vuitanta. Jo també vaig voler dir la meua i amb el meu just anglès intentava fer veure als companys que allò no era possible: "Decathlon must be done in 2 journeys not in 3". Però no hem feien cas. Tampoc era del "galls" de la prova. La meua opinió no tenia pes. Finalment, el jutge, evidentment sota la pressió de certs atletes que aparentment semblen desconèixer el reglament, accepta continuar la perxa l'endemà a les 10 amb els atletes que vulguin millorar marca. Un autèntic nyap. La jornada acaba a les 11 i mitja de la nit (imagineu l'hora que haguéssim acabat en cas de fer-se la perxa) corrent el 1500. Felicito al campió (un suís) i m'acomiedo dels companys, perquè no tenia cap mena d'intenció de participar en la "festa". Altres companys hem diuen el mateix i no pensen presentar-se l'endemà. En aquells moments era 9è, però al reprendre la prova l'endemà, perdo 2 llocs al no sumar més punts. També hi ha un canvi de campió (un lituà), però el fet en aquesta tercera jornada no té cap mena de valor.

La prova de la perxa M60 que es feia a la mateixa hora que la de M55, però en el mata-làs del costat, no es va ni celebrar al no voler saltar cap atleta. Però si que van disputar les dues següents proves: la javelina i el 1500. La marca no hauria de valdre per a ningú i el títol de campió quedar desert. Un fet semblant també va succeir a l'heptatló de les dones. En el moment de la sortida de l'última prova (800) plovia a gots i barrals. Cap atleta va voler sortir a una pista plena de basalts, però es publica una classificació final oficial. En tots 2 casos, l'atleta ha de fer l'intent de la prova (encara que sigui un nul provocat en el cas de la perxa o córrer un parell de metres i retirar-se de la cursa) i, encara que s'obtingui un zero, l'atleta pot continuar la combinada. Per acabar-ho d'adobar, els resultats de la perxa M55 apareixen amb la data del 2n dia (en lloc del 3r) per dissimular la "patinada". Resumidament, un nyap a les proves de combinades.

L'actuació dels atletes de la JAS

Un total de 5 atletes es varen desplaçar fins a Venècia per participar en aquest europeu i dos d'ells van tornar amb una medalla cap a casa. La millor actuació correspon a Teresa Vegas (W60), sots campiona en els 5.000 metres (21'03"20) i de pas, bat per 1 segon el rècord de Catalunya de la seva categoria. Vegas, en un primer moment, 3a atleta classificada, es va veure beneficiada per la lògica desqualificació de la irlandesa (2a) a l'haver corregut sota protesta per no haver confirmat la seva participació en aquesta prova. Sara Beltran (W40) fou l'altre medallista local al ser component de l'equip nacional de cros i assolir el segon lloc per països. Itàlia favorita a l'or fou la campiona, Espanya a tan sols 8 segons de la victòria i Irlanda tercera. Individualment fou la 12a (3a espanyola).

Montse Paños (W50) també va assolir la posició de finalista (8a), en quedar dins les 8 primeres en el pentatló de llançaments (2.669p). Un altre atleta en quedar-se a punt de la medalla fou en Josep Maria Madi (M55) al ser 20è en la cursa de cros però 4t atleta espanyol a meta, impedint poder entrar a l'equip nacional (3 primers classificats), on per cert, Espanya fou bronze per equips. Un altre que va fregar la medalla fou Ricard Rof (M55), suplent de l'equip de relleus 4x100, un equip molt potent, capaç de guanyar a potències com Alemanya i França i que fou bronze amb un nou rècord d'Espanya (49"59). Rof també fou 9è en el decatló (4.118p), 10è en els 100 tanques (20"37) i 39è en els 200 (28"77). Ricard Rubio (M50) fou el darrer participant de la JAS i va córrer els 100 (14"23) sent el 27è però patint els nervis al fer el seu debut en una competició internacional.

Ricard Rof

ALBUM DE FOTOS

Estadi Jesolo. Equip espanyol relleu 4x100 M55 (4 titulars i 2 suplents).

Estadi Jesolo. Final 80 m.t. W60

Estadi Eraclea. Teresa Vegas (W60) en els 5.000

Estadi Eraclea. 3 primeres classificades 5.000 W60 (irlandesa posteriorment desqualificat)

Pòdium 5.000 W60 amb Teresa Vegas subcampiona.

Estadi Jesolo. Final relleus 4x100 W50

Pòdium relleus 4x100 M55 (Espanya 3a)

Estadi Caorle. Participants pentatló llançaments W50 (amb Montse Paños).

Estadi Jesolo. Josep Mª Madi, Sara Beltran i Ricard Rof

Parco del Pescatore (Caorle). Sara Beltran (W40) a la cursa de cros.

Pòdium cros per equips W40. Espanya (amb Sara Beltran) subcampiona.

Estadi Eraclea. Sara Beltran (W40) en els 10.000

Estadi Caorle. Prova de perxa decatló M55 (suspesa 1.80m)

Parco del Pescatore (Caorle). Josep Mª Madi (M55) a la cursa de cros.

Jesolo (Palladio). Assamblea EMA. Homenatge al francès Jean Gracia (nascut a Sabadell)

Estadi Caorle. Prova 100 decatló M55. Ricard Rof amb el lituà (campió) i l'alemany (bronze)

Estadi Eraclea. Escenari de les proves de fons.

Meeting Internacional d'Atletisme FCA (Sabadell, 19 febrer 2020)
OBIE IGBOKWE (USA), UN RECORDMAN MUNDIAL A SABADELL
Component d'un quartet nord-americà del relleu 4x400

L'atleta nord-americà Obie Igbokwe, fou el guanyador de la prova dels 400 me-tres al Meeting Internacional d'Atletisme fet a Sabadell (19 febrer) amb un temps de 46"45, marca que suposava un nou rècord de la Pista Coberta de Catalunya, superant en una centèsima el rècord existent fet pel kenyà Boniface Mweresa en el transcurs del mateix Meeting de l'any 2016.

Tot i la bona marca d'Obie, personalment, crec que podria haver estat millor, doncs a pocs metres de l'arribada, l'atleta americà va aixecar el cap per buscar el temps del cronòmetre penjat al sostre i, potser veient que ja era prou bo per ell, es va deixar anar...

En la mateixa cursa, Bernat Erta, atleta lleidatà del Barça, fou segon amb un temps de 47"09, nou rècord d'Espanya junior (sub'20). Fruit del seu excel·lent estat de forma, pocs dies després, en Bernat es classifica quart en el Campionat d'Espanya absolut (Ourense), però la seva marca (46"73) suposa batre el rècord d'Europa junior.

Feia tant sols deu dies abans del Meeting fet a Sabadell (just el passat 9 de febrer), que Obie Igbokwe havia batut el rècord del món del relleu 4x400 metres "indoor" a Clemson (Carolina del Sud, USA) amb l'equip de la Universitat de Houston amb una marca de 3'01"51. L'equip estava compost per Amere Latin, Jermaine Holt i Kahmari Montgomery, fent en Obie Igbokwe la segona posta. La marca superava en 26 centèsimes el rècord del món existent fet per Polònia l'any 2018 al mundial de Birmingham (3'01"77).

(Foto Toni Cabrera)

Tot i que no va córrer la final, Obie Igbokwe és posseïdor de la medalla d'or del relleu 4x400 mixte al mundial de Doha fet al passat setembre. Fou un dels components de l'equip americà de la semifinal on potser els "ianquis" reservaven els seus millors elements per la final. A efectes legals, la IAAF ja atorga medalla a tots els components de l'equip en el cas que aquests corrin les semifinals.

Resumidament, Obie Igbokwe, un atleta texà (Houston) de 23 anys, campió del món (Doha'2019) i recordista mundial, va córrer a Sabadell un 19 de febrer de 2020...

Ricard Rof (en col·laboració d'en Josep Mª Antentas)

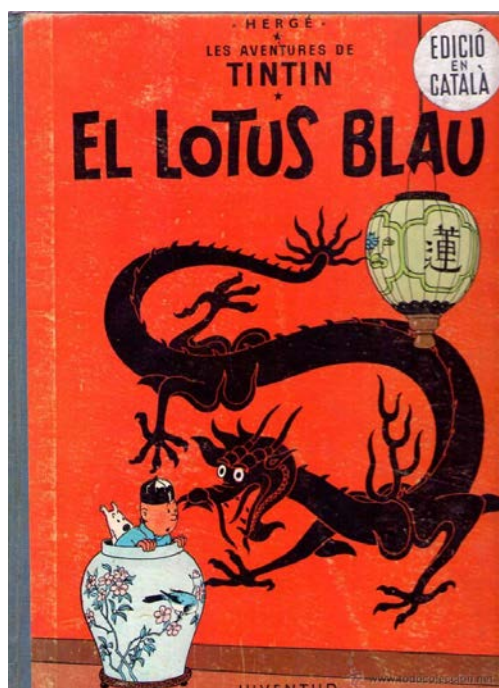
JACK HOLDEN, UN LLEGGENDARI CAMPIÓ DE CROS EN UN ÀLBUM DE TINTÍN

Guanyador del Cros de les Nacions (1935) apareix caricaturitzat en "El Lotus Blau"

Publicat el mateix any, Hergé va incloure notícies de l'època per il·lustrar la plana 30

Georges Remi, conegut com a Hergé, deia que abans de començar una història de Tintín "el que faig és documentar-me: llegeixo obres sobre aquells llocs i consulto tots els documents gràfics que puc".

Evidentment, Hergé no va poder viatjar a la Lluna per instruir-se, però si va aconseguir que Tintín "aterrés" al nostre satèl·lit setze anys abans que ho fes la missió de l'Apollo 11. I segur que a molts dels que van escoltar emocionants aquell "és un petit pas per a un home, però un salt de gegant per a la humanitat" amb què Amstrong va saludar a la nova era, segur, diem, que els va venir a la memòria el "Ja hi sóc ¡¡¡ He fet uns quants passos¡ Segurament, per primera vegada en la història de la humanitat, s'ha caminat damunt la Lluna" que Tintín va deixar per a l'eternitat lectora.

EL LOTUS BLAU

El 17 d'octubre de 1935 es publica el 5è àlbum de la sèrie de les aventures de Tintin: "El Lotus Blau". Per alguns lectors, es tracta de la primera obra mestra d'Hergé e, inclús, hi ha que considera aquest àlbum com el millor de tota la sèrie (24).

Per primer cop, la narració es construeix amb força cura perquè tots els detalls siguin els més encertats possibles a la realitat. Per exemple, els gargots de lletres xineses que apareixen a l'àlbum, no són gargots qualsevol sense cap mena de significat, doncs, els coneixedors de la llengua (mandarí) podran apreciar que els noms estan fidelment ben escrits, reforçant l'autenticitat del decorat.

"El Lotus blau" és un punt d'inflexió en la carrera d'Hergé. Fou el seu primer gran èxit, tant per part dels lectors, com de la crítica. Tchang, un jove estudiant xinès que vivia a Brussel·les, al saber que en Hergé tenia la intenció d'enviar al seu heroi a la Xina, es va posar en contacte amb ell per recomanar-li que es documentés de com era el seu país per no caure en les caricatures dels àlbums anteriors. Hergé li va fer cas, i l'exhaustiu procés de documentació previ a cada nova història fou a partir d'aquest moment una de les característiques més importants de l'obra del genial dibuixant.

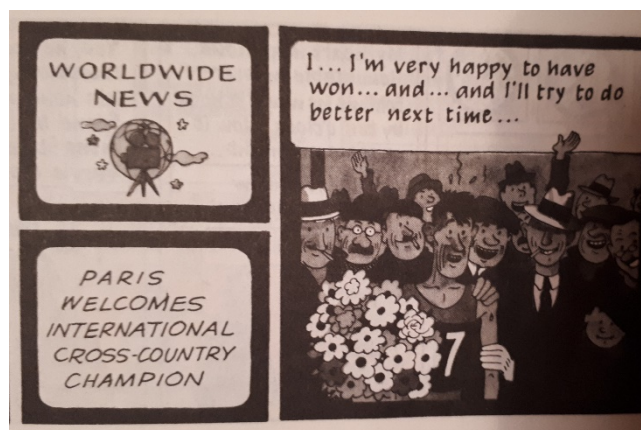
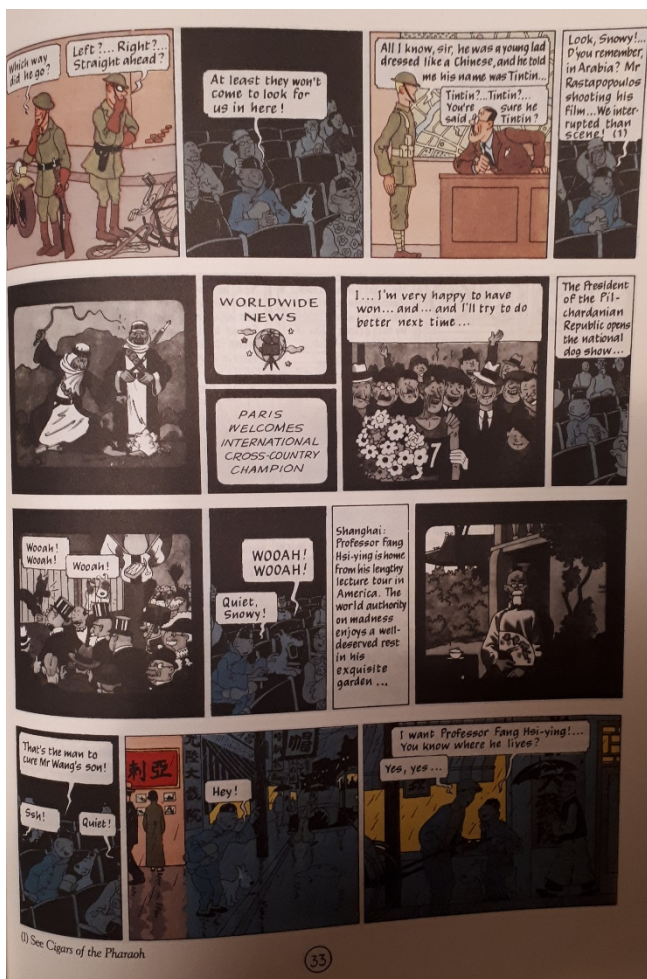
Aquest àlbum és una excepcional crònica del conflicte xino-japonès dels primers anys 30 i la vinyeta escollida per il·lustrar aquesta ressenya és d'una bellesa impressionant amb la seva representació d'un carrer de Xangai dibuixada des del mig. En un primer pla, Tintín i Milú viatgen en un carro-taxí típic de l'època, i al seu voltant, desenes de vianants caminant per un carrer ple de pancartes i cartells en el que aquesta vegada, no són caràcters sense sentit, sinó avisos o publicitat correctament escrits. Aquesta vinyeta és un clar exemple de l'obsessió pels detalls documentats que tindria Hergé a partir d'aquesta obra.

En Tintín aquesta vegada viatja cap a la misteriosa Xina. A Xangai descobreix l'origen d'un poderós verí que fa embogir. Allà s'enfronta a una banda terrible de traficants d'opi, així com a uns agents japonesos que fins que el llibre s'acaba mantenen el lector en suspens.

En una de les pàgines de l'àlbum mostra una de les poques ocasions en què Tintín entra a una sala de cine. Tot i que el sèptim art no apareix gaire en les aventures de Tintín, sí que fou molt important per Georges Remi.

Concretament, és la plana 33 on Tintín entra a un cinema on es refugia dels perseguïdors i on surt un reportatge de notícies d'actualitat mundial ("Worldwide News") previ a la pel·lícula prevista projectar a continuació (una espècie de No-Do de l'època). Una de les notícies diu: "Paris wellcomes International cross-country champion". També apareix il·lustrat la caricatura del guanyador rebent un ram de flors.

Fidel a la meticulositat en què Hergé es documentava, sens dubte, al Cros internacional de París al que fa menció és el Cros de les Nacions, disputat a París el 23 de març d'aquell mateix any (1935), és a dir, mig any abans que el llibre sortís a la llum. Per tant, l'atleta que surt caricaturitzat com a guanyador de la prova, és l'autèntic campió de la cursa: Jack Holden.

“Worldwide News” : “Paris wellcomes International Cross-country champion”

Jack Holden, of course. No hi ha cap mena de dubte. És ell.

No pot ser un altre cursa: el Cross de les Nacions i l'esportista que rep un ram de flors... és un atleta jiji

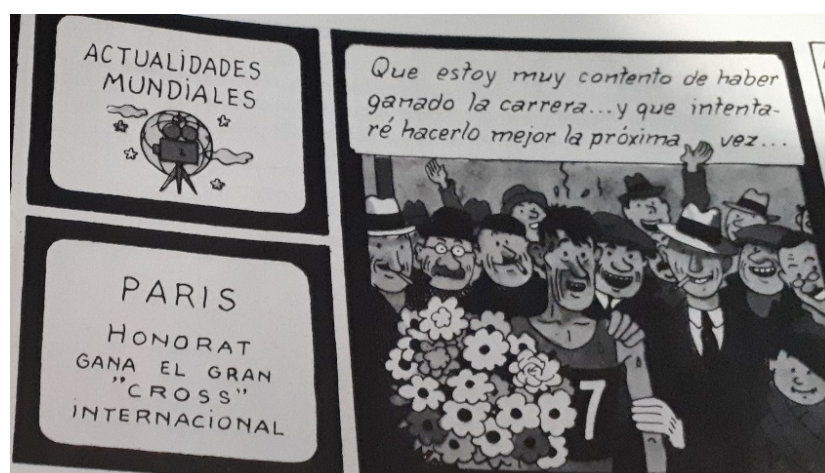
Així i tot, Michael Farr, autor del llibre "Tintín : El sueño y la realidad", basat en la història i creació de les aventures de Tintín, confon la caricatura amb un ciclista: "Las Actualidades Mundiales que siguen a la pel·lícula, una especie de No-Do de la época, hablan de noticias: un ciclista que ha ganado un cross internacional...". Bé, els ciclistes porten maillot i l'esportista caricaturitzat llueix una samarreta de tirants com si es tractés d'un atleta. Per tant, la cursa no és de ciclo-cross.... és de cross-country.

La confusió no acaba aquí, ja que tal com es pot comprovar, cada editorial fa la traducció a la seva manera i, erròniament oferint una versió falsa a la realitat. Així com en la versió anglesa, no personalitza cap nom del guanyador (potser ho desconeix), en la versió catalana surt anunciat com "Dupont guanya el gran cross internacional", mentre que en la versió castellana surt anunciat com "Honorat gana el gran cross internacional". Afortunadament, en les 3 versions consultades, el protagonista està molt content d'haver guanyat la cursa (content/contento/happy).

Ni un tal Dupont ni un tal Honorat van guanyar aquest cros.

L'autèntic campió del cros a què fa referència Hergé no és altre que en Jack Holden:

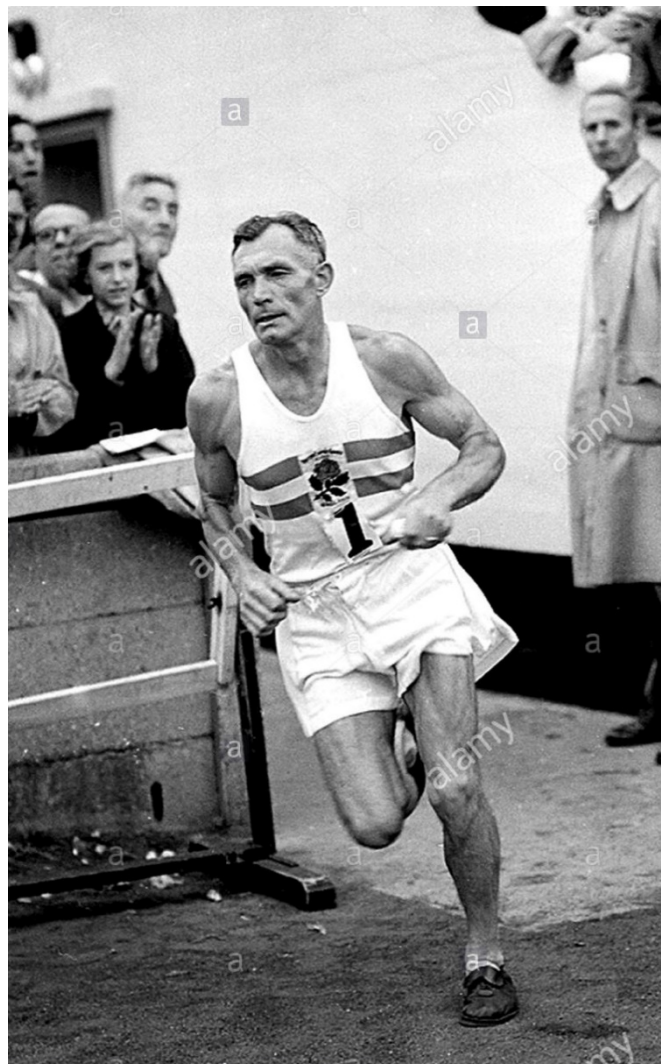
El 23 de març de 1935 es disputa a París la 24a edició del Cross de les Nacions. Jack Holden es proclama campió (47'52"), mentre que el primer espanyol ho fa en el lloc 21è : Jerònim Montlleó (49'46"), gairebé 2 minuts més tard. Anglaterra guanya per equips (30 punts) i Espanya es classifica en 6è lloc (207p).

JACK HOLDEN, LLEGENDARI ATLETA BRITÀNIC

Guanyador de 4 títols dels Cros de les Nacions (1933-34-35-39)

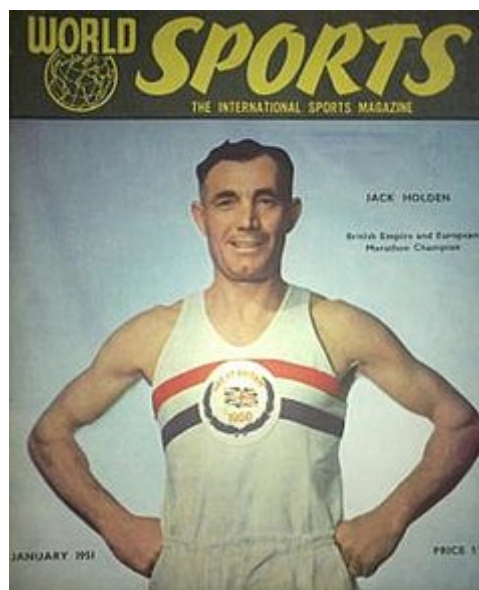
Campió d'Europa de la maratón (Brussel·les 1950) amb 43 anys

John Thomas Holden (1907-2004), més conegut com a "Jack" Holden, havia nascut a Anglaterra i tenia 14 germans. Fou el primer atleta a guanyar 4 cops el prestigiós Cross de les Nacions, llavors, considerat com la competició de cros més important del món, doncs el cros que havia estat disciplina olímpica es va disputar per últim cop als Jocs Olímpics de París'1924.

La primera edició es va disputar en l'any 1903 entre els 4 països que formaven el Regne Unit (Gran Bretanya i Irlanda): Anglaterra, Escòcia, Gal·les i Irlanda. La ciutat escocesa de Hamilton fou l'inici d'aquesta competició de cros entre aquests 4 països. El creixement internacional de la prova es va produir 1907 en participar-hi França (no es va disputar entre 1915 i 1919 per la 1a Guerra Mundial) i va continuar en 1923 en afegir-se Bèlgica. El 1929, ja es va assolir la desena de països participants amb la incorporació d'Itàlia, Suïssa, Luxemburg i Espanya. I així, de mica en mica cada cop més països hi eren presents. Des de 1973 (i després de 59 edicions) i fruit de l'auge de països participants, ja és considerat per la IAAF com a Campionat del Món de cros.

En 1935, Jack Holden iguala la gesta de Jean Bouin en guanyar els 3 títols consecutius que havia conquerit l'atleta francès (1911-12-13). Havia estat sots campió en 1932, torna a repetir sots campionat en 1936 i, finalment, torna a guanyar el títol en 1939, convertint-se en el primer atleta a assolir 4 títols: 1933-34-35-39.

La seva carrera atlètica es va interrompre arran de l'esclat de la II Guerra Mundial, i com a tal, va servir a la Royal Air Force (RAF).

En 1946, a la represa del Cross de les Nacions (suspès entre 1940 i 1945 arran del conflicte bèl·lic), i amb 39 anys encara és capaç de fer 6è (i primer anglès). A partir d'aquí, la seva carrera fa un tomb i es dedica a la marató.

En 1947, ja amb 40 anys, es proclama campió anglès de la marató, assolint un total de 4 títols consecutius (1947-48-49-50). Fou olímpic als Jocs de Londres (1948). Disputa la marató, però va haver de plegar arran d'unes inoportunes ampolles.

Dos anys més tard es treu l'espina i aconsegueix una doble gesta per un atleta de 43 anys: es proclama guanyador de la marató dels Jocs de la Commonwealth (Auckland, NZ) i campió d'Europa (Brussel·les), deixant a tothom bocabadats. Arran de l'èxit, fou portada de la prestigiosa "World Sports Magazine".

A Brussel·les, seu dels Campionats d'Europa en 1950, guanya la prova amb un temps de 2h32'13", just 32 segons abans que el següent atleta classificat, el finlandès Veikko Karvonen. Es diu que quan l'atleta escandinau li pregunta a Jack per l'edat i aquest li va respondre, Karvonen va exclamar: "Tu ets més vell que el meu pare !!!"

Aquell mateix any assoleix la seva millor marca personal en marató: 2h31'03. Marca que el situava en el 7è lloc del Rànquing Mundial de marató de 1950.

La llegenda també diu que fou el primer ésser humà en córrer entrenaments de 100 milles a la setmana. Tots fets de nit en sortir de treballar. A partir d'aquí, tothom el va copiar.

I més "Jacks Holdens" van sorgir....

MALEÏT QUART

Potser és el lloc que no agrada mai a ningú, el 4t. Diuen que medalla de xocolata, però de medalla res de res, ni de xocolata. Maleït quart.

És el lloc més desagraït, el 4t, però algú ha de quedar darrere del tercer i davant del cinquè. Però aquesta posició et priva de pujar el podi i no veure recompensat el teu esforç, just al revés que els 3 atletes per davant teu. Maleït quart.

A vegades, tan sols per un segon o una centèsima. Per un metre o per un centímetre. O ni tan sols això, per una diferència gairebé insignificant, som quarts i molt a prop del tercer lloc. Maleït quart.

A l'assolir el quart lloc, suposa quedar-se a un pas de la glòria: la satisfacció, el reconeixement, les felicitacions, les entrevistes, les fotos, el premi, la medalla... la frustració ¡¡¡Maleit quart. Al llarg de la història, varis han estat els atletes de la JAS en assolir aquest lloc en grans competicions internacionals. La relació d'atletes de la JAS en haver estat 4ts en grans esdeveniments atlètics és la següent:

II Campionats d'Europa juniors (Duisburg, RFA) 1973

Carme Valero : 4t lloc a la cursa de 1.500

Foto : "Atletismo Español"

1973	Carme Valero	Campionats Europa junior	Duisburg (Alemanya)	4a en 1.500
1975	Glòria Pujol	Jocs del Mediterrani	Al Jazzir (Algèria)	4a en 400
1975	Glòria Pujol	Jocs del Mediterrani	Al Jazzir (Algèria)	4a en 4x100
1977	Montse Pujol	Copa d'Europa (fase semifinal)	Stuttgart (Alemanya)	4a en 400 m.t.
1977	Xavier Ballester	Jocs de la FISEC (o ISF)	Chlolet (França)	4t en 1.500
1980	José Santos	Campionats Europa paralímpics	Paris	4t en llargada
1980	José Santos	Jocs Paralímpics	Arnhem (Holanda)	4t en 100
1980	José Santos	Jocs Paralímpics	Arnhem (Holanda)	4t en llargada
1992	Mónica Marin	Jocs de la FISEC (o ISF)	Caen (França)	4a en 100
1992	Sònia Rallo	Jocs Iberoamericans	Sevilla	4a en triple
1993	Marc Ruiz	Campionats Europa junior	San Sebastián	4rt en 3.000 obs
1995	Matilde Gómez	Campionat Europa veterans (W50)	Valladolid	4a en 20 kms m R
1997	Bernat Bartolomé	Jocs de la FISEC (o ISF)	Cherbourg (França)	4t en 300 m.t.
1998	Rosa M ^a Morató	Campionats Europa cros (junior)	Ferrara (Itàlia)	4a per equips
2001	Beatriz Pascual	Copa Europa marxa (junior)	Dudince (Eslovàquia)	4a per equips
2002	Miguel Quesada	Jocs Iberoamericans	Guatemala	4t en 800
2003	Beatriz Pascual	Campionats Europa Sub'23	Bydgoszcz (Polònia)	4a en 20 kms m R
2004	Beatriz Pascual	Copa del Món marxa	Naumburg (Alemanya)	4a per equips
2005	Josep Busoms	Campionats Món veterans (M80)	San Sebastián	4t en disc
2006	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M40)	Poznan (Polònia)	4t 4x100
2009	Christel Schustak.	Campionat Europa veterans (W65)	Aarhus (Dinamarca)	4a en 10 kms m R
2009	Antonio González	Campionats Món veterans (M45)	Lahti (Finlàndia)	4t en 20 kms m R
2011	Josep M ^a Antentas	Campionat Europa veterans (M60)	Thionville (França)	4t per equips ruta
2013	Josep Busoms	Campionat Europa veterans (M85)	San Sebastián	4t en 60
2015	Marc Pagés	Campionats Món veterans (M40)	Lyon (França)	4t en alçada
2015	Antonio González	Campionats Món veterans (M50)	Lyon (França)	4t en 20 kms m R
2018	Cristhel Shustak.	Campionats Món veterans (W70)	Málaga	4a en 5.000 m.m.

CAMPIONAT D'EUROPA JUNIOR (1973)

Carme Valero assoleix un quart lloc agredolç

Poques vegades un quart lloc pot deixar una sensació millor. L'actuació de Carme Valero a Duisburg (Ilavors, República Federal Alemanya), i tot i classificar-se en 4t lloc, segur que serà recordat com una de les grans gestes de l'atletisme de l'atletisme espanyol, principalment, per l'època en què es va aconseguir, on l'esport femení espanyol encara era minoritari i amb poquíssimes figures que brillessin internacionalment.

A la ciutat alemanya de Duisburg (Ilavors, Alemanya Occidental) es va celebrar en 1973 la segona edició dels Campionats d'Europa juniors. Dos anys abans, a Paris, havia acollit l'edició inaugural en 1971. A Duisburg, la selecció espanyola junior estava composta per 20 atletes, tots homes excepte l'única dona: la representant de la JAS, Carme Valero.

A Duisburg la delegació espanyola va obtenir dues medalles, però potser l'actuació de més valor fou la de la Carme, en ser quarta en la cursa dels 1.500, batent el rècord d'Espanya absolut i sent la primera atleta espanyola en estar més a prop d'assolir una medalla internacional. Fins al moment, cap atleta espanyola havia estat en els llocs capdavanters en qualsevol disciplina atlètica ni a nivell junior ni absolut.

Així ho va escriure el corresponsal de "Atletismo Español" (nº222) :

Digna del pódium (por Carlos Gil Pérez)

El oro de Fernando Cerrada (5.000 metros) y la plata de Ramón Cid (triple salto) nos han hecho pecar de descorteses, però no olvidarnos del extraordinario comportamiento de Carmen Valero en los 1.500 metros, con cuyo capítulo deberíamos haber empezado nuestro comentario.

Por primera vez hemos visto a una atleta española , en competición de alto nivel, codearse con las mejores, luchar sin perder contacto, derrochar genio y valentía, superar contratiempos, y hacerse acreedora a una medalla.

La superioridad de la sueca Knutsson, no dejaba lugar a dudas, pero tras ella, la lucha estaba protagonizada por las dos alemanas del Este, Gluth y Hansen y Carmen Valero. Esta tuvo que suportar la doble "pared" que la hicieron sus rivales, cuando, en supremo y valeroso esfuerzo, intento pasarlas en la penúltima recta, y sin decaer en su ánimo, Carmen mantuvo el "tipo", no permitiendo que la rebasara la inglesa Stewart, muy fuerte en la recta final.

Así fué como Carmen Valero respondió a la confianza depositada en ella, y rozando el bronce, que mereció, batió el récord nacional absoluto del kilómetro y medio (4'18"25), borrando el antiguo récord de España absoluto de Belén Azpeitia.

Els resultats de la final en els 4 primers llocs, foren aquets :

1a Inger Knutsson (SWE) 4'07"47

2a Doris Gluth (RDA) 4'16"96

3a Veronika Hansen (RDA) 4'17"32

4a Carmen Valero (ESP) 4'18"25 Rècord d'Espanya absolut

La marca de Valero també suposava un nou rècord iberoamericà absolut. Atletes junior de 1er any (actualment sub'19), aquesta mateixa marca no fou superada a nivell estatal fins 1993, on la palentina Marta Domínguez li va millorar amb 4'17"26 en proclamar-se campiona d'Europa junior a San Sebastián. Mentre que a nivell català no fou superada fins 1997, on la tarragonina Natalia Rodríguez la va millorar fins 4'17"28.

L'any següent (1974), a Roma, i amb motiu del Campionat d'Europa absolut celebrat a l'Estadi Olímpic, va rebaixar el seu propi rècord d'Espanya absolut fins a 4'11"61 on fou setena en la final dels 1.500 metres. Al mateix temps, i lògicament, també era rècord estatal junior (actual sub'20). Aquesta marca, 45 anys després, continua sent rècord d'Espanya junior.

Dos anys més tard (1976), en el Meeting internacional de Düsseldorf (on fou cinquena) va tornar a batre el seu propi rècord estatal fins a 4'08"34, marca que encara és, 43 anys després, rècord de Sabadell absolut. Aquesta mateixa marca va romandre com a rècord d'Espanya absolut fins a 1988, on en el transcurs del Meeting internacional d'Oslo, la vitoriana Mayte Zúñiga la va millorar fins a 4'06"44.

Domínguez, Rodríguez i Zúñiga, grans atletes espanyoles, van superar els seus registres del 1500, mentre que pel 800 fou la sabadellenca Montse Pujol qui li va prendre el rècord d'Espanya absolut. Però això ja és un altra història...

Ricard Rof

Foto : II Campionats d'Europa juniors (Duisburg, RFA) 1973

Carme Valero : 4rt lloc a la cursa de 1.500 Foto : "Atletismo Español"

“Y NO HAY QUINTO MALO”

Cinquens. Al llarg de la història, varis han estat els atletes de la JAS en assolir aquest lloc en grans competicions internacionals. La relació d'atletes de la JAS en haver estat 5ns en grans esdeveniments atlètics és la següent:

Xavier Carrión

Campionats del Món “indoor” (Istanbul, 2012)

5è en 4x400

Jordi Torrents

Jocs Olímpics de la Joventut (Nanjing, 2014)

5è en 3.000 m.lla.

Laia Casajoana

Campionats Europa de cros (Lisboa, 2019)

5a per equips sub'23

Mónica Marín (dorsal 212)

Festival Olímpic de la Joventut Europea (Valkenswaard, HOL / 1993) 5a 200 m.II.

Pel carrer 4 : l'atleta rumana Ionela Tirlea (dorsal 691)

Subcampiona olímpica (2004) i campiona d'Europa (2002) en la prova dels 400 tanques

1953	Josep Romaguera	Jocs Mundials Universitaris	Dortmund (Alemanya)	5è relleus olímpics
1967	Feliu Lluç	Cros de les Nacions (junior)	Barry (Gal·les)	5è per equips
1973	Glòria Pujol	Jocs de la FISEC (o ISF)	Harlem (Holanda)	5a en 200
1975	Carme Valero	Jocs del Mediterrani	Al Jazair (Algèria)	5a en 1.500
1978	Glòria Pujol	Westathletic	Sittard (Holanda)	5a en 4x400
1988	Ponciano Ramírez	Jocs de la FISEC (o ISF)	Barcelona	5è en llargada
1992	Núria Ciuraneta	Campionat Món cros escolar (ISF)	Açoteias (Portugal)	5a per equips
1993	Mònica Marín	Festival Olímpic Joventut Europea	Valkenswaard (Holanda)	5a en 100
1995	Matilde Gómez	Campionats Món veterans (W50)	Buffalo (USA)	5a 10 kms m R
2000	Aquilino Soto	Campionats Món veterans (M70)	Valladolid	5è en mitja marató
2001	Beatriz Pascual	Copa Europa marxa (junior)	Dudince (Eslovàquia)	5a en 10 kms
2001	Olga Ortega	Jocs de la FISEC (o ISF)	Málaga	5a en 4x300
2007	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M45)	Helsinki	5è en 4x200
2008	Josep Vinuesa	Campionat Europa veterans (M60)	Ljubljana	5è en 5.000 m.m.
2008	Francesc Castander	Campionat Europa veterans (M40)	Ljubljana	5è en 4x100
2008	Francesc Castander	Campionat Europa veterans (M40)	Ljubljana	5è en 4x400
2008	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M45)	Ljubljana	5è en 4x400
2009	Antonio González	Campionats Món veterans (M45)	Lahti (Finlàndia)	5è 10 kms m R
2010	Francesc Castander	Campionat Europa veterans (M40)	Nyiregyhaza (Hungria)	5è en 4x100
2010	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M45)	Nyiregyhaza (Hungria)	5è en 4x100
2011	Anna Serra	Campionat Europa veterans (W35)	Gante (Bèlgica)	5a en 60
2011	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M45)	Gante (Bèlgica)	5è en 4x200
2012	Xavier Carrión	Campionats del Món "indoor"	Istanbul	5è en 4x400
2013	Jordi Torrents	Festival Olímpic Joventut Europea	Utrecht (Holanda)	5è en 3.000
2014	Jordi Torrents	Jocs Olímpics de la Joventut	Nanjing (Xina)	5è en 3.000
2014	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M50)	Izmir (Turquia)	5è en 4x100
2015	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M50)	Torun (Polònia)	5è en 4x200
2016	Ramón Gallifa	Campionats Món veterans (M45)	Perth (Austràlia)	5è en 3.000 obs
2018	Ricard Rof	Campionats Món veterans (M55)	Málaga	5è en 4x100
2017	Ricard Rof	Campionat Europa veterans (M55)	Arhus (Dinamarca)	5è en 4x100
2019	Laia Casajoana	Campionats Europa cros (sub'23)	Lisboa	5a per equips
2019	Sara Beltrán	Campionat Europa veterans (W40)	Venècia (Itàlia)	5a en 10.000

Campionat Espanya Màster "indoor" (Antequera, 6-8 març)

LA JAS CAMPIONA EN RELLEUS M55 I BRONZE EN M35

Raúl Julian, Teresa Vegas, Patricia Espada i Josep Permanyer, medallistes

Del 6 al 8 de març, Antequera (Málaga) va acollir la XXXI edició del Campionat d'Espanya màster de pista coberta. Ciutat artística al ser posseïdora d'un extens i riquíssim patrimoni arquitectònic d'un conjunt d'esglésies, convents i palauets de diverses èpoques i estils. Atlèticament parlant, el pavelló de la ciutat (única pista "indoor" andalusa) també fou seu del Campionat d'Espanya absolut en l'any passat (2019).

Tot i que es va disputar amb unes xifres d'una altíssima participació (1.496 atletes inscrits), el campionat es va disputar sota l'ombra del coronavirus. Malgrat l'evident il·lusió de tots plegats en competir de nou en un Campionat d'Espanya, els temors al contagi començaven a ser evidents. Així i tot, va haver les rituals abraçades, petons i encaixades de mans entre els participants, però també és cert, que algú ja advertia del risc i sense interpretar una mala educació indicant que no era aconsellable tals salutacions.

De fet, just l'endemà del Campionat i arran del creixent nombre de casos de contagi a tot el país, la Federació ja va suspendre els següents Campionats d'Espanya que faltaven per acabar la temporada de pista coberta i cros. Com per exemple, el Campionat d'Espanya sub'20 que s'havia de celebrar a Sabadell just el cap de setmana següent (15-15 març).

Esportivament parlant, l'expedició de la JAS va complir amb un botí de 9 medalles (7 individuals i 2 col·lectives). Els millors representants foren: Raúl Julián (M35) campió en llargada i 3r en triple, Teresa Vegas (W60) campiona en 3.000, Patricia Espada (W35) sotscampiona en 60 i 200, i Josep Permanyer (M70) sots campió en 400 i 3r en 200. En relleus (4x200), la JAS va aconseguir guanyar el títol de la categoria M55 i amb un nou rècord dels Campionats (i per 3r cop consecutiu), mentre que l'equip de la categoria M35 va aconseguir el 3r lloc en mig d'una accidentada cursa.

Com anècdota, cal dir que l'èxit de l'equip M55 fou ressaltat en una ressenya al Diari d'Olot, ja que un dels deu components, Marià Padrosa, atleta del Club Natació Olot, va córrer la cursa de relleus d'aquest campionat com a club filial de la JAS. Un bon record, perquè és l'únic mitjà de comunicació (exceptuant l'article d'aquest Butlletí), en recollir la gesta del títol estatal assolit paral·lelament al rècord de la millor marca guanyadora de les 31 edicions del Campionat d'Espanya "indoor" fins ara disputades.

Cal fer menció, del bon ambient regnant entre tot el col·lectiu d'atletes de la JAS desplaçats a Antequera. Fruit d'això, és que va aconseguir "muntar" una taula amb 21 comensals en el tradicional "Mesón Casa Diego" per sopar tota l'expedició del club.

A Màlaga, seu del proper Campionat al aire lliure (del 3 al 5 de juliol), ja es vol superar aquesta xifra. Amb medalles i amb atletes...

Relació participants

60	Toni Redondo (M35)	7"84	17è
60	Pere Pasamonte (M40)	7"56	9è
60	Raúl Reyes (M40)	7"92	19è
60	Ricard Rof (M55)	8"49	13è
60	Gervasio Garcia (M55)	9"22	24è
200	Pere Pasamonte (M40)	24"16	7è
200	Raúl Reyes (M40)	26"34	19è
200	Ricard Rof (M55)	27"58	11è
200	Josep Permanyer (M70)	34"43	tercer
400	Josep M ^a Madí (M55)	1'01"00	5è
400	Josep Permanyer (M70)	1'18"60	subcampió
800	Manel Guillén (M45)	2'12"73	15è
800	Josep Surroca (M45)	---	AB
1500	Manel Guillén (M45)	4'33"64	14è
Llargada	Raúl Julián (M35)	6,60	campió
Triple	Raúl Julián (M35)	13,48	tercer
60	Patricia Espada (W35)	8"52	subcampió
200	Patricia Espada (W35)	27"57	subcampió
3000	Carmen España (W45)	11'50"26	5è
3000	Teresa Vegas (W60)	12'40"13	campió
4x200	JAS M35	1'40"24	tercer
	(Redondo-Pasamonte-Reyes-Julián)		
4x200	JAS M55	1'53"18	campió i rècord campionats
	(Rof-Madí-Garcia-Padrosa)		

Ricard Rof

Equip relleu M35

Equip Relleu M55

ELS TOP-8 DE LA JAS ALS CAMPIONATS D'ESPANYA PER CLUBS

Relació de tots els Campionats d'Espanya on la JAS s'ha classificat entre els 8 primers equips

Campionat Espanya Cros

1931	Absolut	masculí	6è
1964	Junior	masculí	subcampió
1966	Absolut	masculí	6è
1966	Absolut	femení	8è
1966	Juvenil	masculí	subcampió
1967	Absolut	masculí	tercer
1968	Absolut	masculí	subcampió
1969	Absolut	masculí	subcampió
1970	Absolut	masculí	5è
1971	Absolut	masculí	6è
1972	Absolut	masculí	7è
1973	Absolut	masculí	6è
1974	Absolut	masculí	8è
1976	Absolut	femení	campió
1977	Absolut	femení	campió
1978	Absolut	femení	campió
1979	Absolut	femení	6è
1983	Absolut	femení	subcampió
1985	Absolut	femení	4t
1989	Promesa	masculí	6è
1994	Promesa	masculí	tercer
1994	Junior	femení	7è
1995	Promesa	masculí	7è
1995	Junior	femení	6è
1996	Juvenil	masculí	subcampió
1996	Juvenil	femení	5è
1997	Junior	femení	tercer
1999	Promesa	masculí	tercer
1999	Junior	femení	6è
2000	Absolut	femení	7è
2000	Promesa	masculí	6è
2000	Junior	femení	7è
2001	Promesa	femení	7è
2011	Promesa	masculí	8è
2011	Cadet	masculí	subcampió
2012	Absolut	masculí	7è
2012	Promesa	masculí	6è
2012	Juvenil	masculí	tercer
2012	Cadet	masculí	subcampió
2013	Juvenil	masculí	5è
2013	Juvenil	femení	8è
2014	Juvenil	masculí	subcampió
2015	Junior	masculí	tercer
2016	Juvenil	femení	6è
2017	Juvenil	masculí	6è
2017	Cadet	femení	subcampió
2019	Sub'18	femení	subcampió
2020	Sub'18	femení	tercer

Equip Absolut cros (Madrid 1966)

Equip juvenil cros (Palencia 1996)

Campiones d'Espanya per equips cros (1976)

Campiones d'Espanya per equips cros (1977)

Campionat Espanya (aire lliure)

1989	Junior	masculí	6è
1990	Junior	masculí	4rt
1993	Junior	masculí	8è
1993	Junior	femení	6è
1994	Junior	femení	5è
1996	Junior	masculí	8è
1996	Junior	femení	5è
1997	Junior	masculí	6è
1997	Junior	femení	4t
2008	Veterà	femení	4t
2011	Cadet	masculí	5è

Campionat Espanya (indoor)

1991	Junior	masculí	5è
1994	Junior	femení	subcampionó
1997	Junior	femení	4t
2011	Cadet	masculí	4t
2013	Junior	masculí	6è
2013	Junior	femení	8è
2013	Cadet	masculí	tercer
2013	Cadet	femení	8è
2014	Veterà	masculí	8è
2015	Junior	masculí	8è
2015	Junior	femení	6è
2015	Cadet	masculí	7è
2016	Cadet	masculí	subcampionó
2016	Junior	masculí	8è
2016	Junior	femení	7è
2017	Cadet	masculí	8è
2018	Cadet	masculí	8è
2018	Cadet	femení	5è
2020	Màster	masculí	8è

Subcampiones d'Espanya clubs junior (Saragossa 1994)

Campionat Espanya Relleus 4x100 (excepte veterans)

2008	Junior	femení	4t
2009	Absolut	masculí	8è
2009	Promesa	masculí	5è
2010	Promesa	femení	5è
2011	Absolut	masculí	6è
2011	Promesa	masculí	campió
2013	Absolut	masculí	8è
2013	Promesa	masculí	7è

Subcampions d'Espanya cros cadet (Oropesa del Mar, Castelló 2012)

Subcampiones. Campionat d'Espanya Cros Sub20 (Gijón)

Campionat d'Espanya Cros 3r.- Equip Junior Cáceres 2015

Campionat Espanya Relleus 4x400 (excepte veterans)

2012 Absolut masculí 7è

Campionat Espanya muntanya

2014 Absolut masculí campió

Observacions :

Des de 2018 : Sub'23=Promesa/Sub'20=Junior/Sub'18=Juvenil/Sub'16=Cadet/Veterà=Màster

PEL FORAT DEL PANY

I per acabar amb els articles del butlletí... Us deixem una CURIOSA ANÈCDOTA!

El passat mes de febrer, concretament el dia 17, el President de la Joventut Atlètica Sabadell, en **Josep Molins i Montes** (el personatge més gran de club), i la nova incorporació a l'escola de la JAS, la més petita del club, na **Berta Bonilla i Beltran** (filla de l'atleta màster de la JAS, i qui escriu aquest article, Sara Beltran), van fer anys aquest mateix dia, que sumant els anys dels dos (87+5) arriben als 92, any olímpic (Barcelona'92). I amb aquesta curiosa coincidència, recordarem les Olimpíades de Barcelona 1992 tal com les va viure el Pep i que segur que molts de vosaltres desconeixeu, com jo mateixa:

En Josep Molins (personatge més gran del club/87 anys) i la Berta Bonilla (atleta més petita del club/5 anys) el dia del seu aniversari (17 febrer).

En Josep Molins, sota les ordres del també President del club, Josep M. Antentas, actual vicepresident de la Federació Catalana d'Atletisme, es van encarregar de marcar el circuit per la marató olímpica. Com a membres del Comitè Organitzador del marcatge del recorregut de la marató del Jocs Olímpics de Barcelona'92, van ser els responsables de marcar el circuit pintant la tradicional línia blava.

Un circuit que va estar marcat amb les dificultats amb les quals es van trobar; van estar gairebé un any per marcar-lo, des de Mataró fins a Barcelona, sortint els dies que podien quedar a partir de mitjanit (00'00h) fins a la matinada, on amb la famosa "patxanga" d'en Pep, carregada amb la bicicleta especial, anaven mesurant el circuit i carrers per on passarien els participants i, si calia, es posaven contra direcció, provocant que molts cotxes es veien amb el problema de topar-se un cotxe de front (la "patxanga" del Pep). Calia fer-ho a aquestes hores de la nit per evitar l'intens tràfic diürn. Un cop mesurat, va tocar repetir el muntatge per pintar el recorregut amb la tradicional línia blava.

En Josep Molins amb agents de la Guardia Urbana de Barcelona intentant obrir una porta per poder mesurar i/o pintar amb la tradicional línia blava per a on passava el recorregut de la marató olímpica.

Al final es va poder dur a terme la marató en molt bones condicions, però la gent que ho va patir i s'ho va "currar" (com en Pep, Antentes i altres voluntaris), segur que tindran aquest record com el més important de les Olimpíades de Barcelona!

Sara Beltran

Coordinator Ricard Rof
Consell de redacció Ricard Rof - Francesc Carrión

Fotos cedides per l'arxiu J.A.S. – F.Carrión – R.Rof – Atletismo Español - Diari de Sabadell
J.Orriols – J.M. Antentas – Toni Cabrera – Ignasi Barbarroja – Jordi Cruz – Jaume Ferret –
Sara Beltran.

El butlletí està obert a la vostra col.laboració. Envieu-nos els vostres textos o fotografies per ser publicades.

La JAS també està present a la Viquipèdia / Wikipedia

Amb la col.laboració de:

Ajuntament
de Sabadell

XocoCrep

